

Sygn. akt. IV Ka 356/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Mirosław Kędziński

Sędziowie SO Włodzimierz Wojtasiński

SO Adam Sygit - sprawozdawca

Protokolant st. sekr. sądowy Agnieszka Scheffs

przy udziale Jerzego Koźmińskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2014 roku

sprawy **K. S.**

oskarżonego z art. 178a § 4 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świeciu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Tucholi

z dnia 19 lutego 2014 roku sygn. akt VII K 1098/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 356/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Świeciu VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Tucholiz dnia 19 lutego 2014 roku, oskarżonego K. S. uznano za winnego tego, że w dniu 06 lipca 2013 roku w T., będąc w stanie nietrzeźwości o stężeniu 2,70 % alkoholu we krwi, kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki (...)o nr rej. (...), będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości przez Sąd Rejonowy w Tucholi w sprawie o sygn. akt II K 823/11 z dnia 24 listopada 2011 roku, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie orzeczonego przez w/wym. sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178 a § 4 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierzono mu karę czterech miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres czterech lat. Ponadto zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w wysokości sto dwadzieścia złotych.

Od powyższego orzeczenia apelację wniósł oskarżony nie formułując jednak żadnych zarzutów ani nie przedstawiając ich argumentacji. Na rozprawie odwoławczej wniósł o wydanie wyroku uniewinniającego.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja była oczywiście bezzasadna.

Wywiedzenie środka zaskarżenia osobiście przez oskarżonego, mimo braku sformułowania pod adresem zaskarżonego orzeczenia konkretnych zarzutów i nie przedstawienia argumentacji uzasadniającej kwestionowanie jego zasadności – wobec treści art. 427 § 2 a contrario k.p.k. - skutkowało dokonaniem całościowej oceny prawidłowości zapadłego rozstrzygnięcia. Sąd odwoławczy uznał, iż zarówno ustalenie odnośnie sprawstwa K. S. w zakresie wypełnienia jego zachowaniem znamion występkę z art. 178 a § 4 k.k., przypisanie mu w tym zakresie zawinienia, jak i rozstrzygnięcie o karze są prawidłowe i brak jest podstaw do ingerencji w treść zaskarżonego wyroku.

Sąd Rejonowy w Świeciu w logicznym i przekonującym uzasadnieniu wyroku, odwołując się do wyników prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego, konkretnie wskazał jakie dowody przemawiały za koniecznością uznania podsądnego za sprawcę występkę polegającego na kierowaniu pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości i to w sytuacji wcześniejszego skazania za czyn podobny i działania w okresie ustanowionego właśnie tymże wcześniejszym orzeczeniem zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Z jednoznacznych i konsekwentnych zeznań świadka A. P. (1) wynika, iż to właśnie oskarżony K. S. był kierowcą samochodu (...) o numerze rejestracyjnym (...), pojazd ten był uruchomiony i faktycznie kierowany przez w/wym., który w ten sposób doprowadził do kolizji z pojazdem marki (...) oraz autem oddalił się z jej miejsca (k. 7, 37, 72v). Świadek ten był naocznym obserwatorem zdarzenia, od razu zawiadomił o nim organy ścigania i obserwował dalsze zachowanie oskarżonego aż od momentu podjęcia interwencji przez funkcjonariuszy Policji. A. P. (1) w sposób jednoznaczny wskazał na oskarżonego jako kierowcę tegoż samochodu (k. 41). Brak jest racjonalnych przesłanek nakazujących kwestionować wiarygodność przedstawionej przez tego świadka relacji. Zeznanie te znajdują potwierdzenie także w relacjach interweniujących funkcjonariuszy Policji - T. P. i M. M., którzy zarówno nie zaobserwowali śladów wskazujących na to, iż pojazd był jedynie pchany (co kwestionuje wersję przedstawioną przez podsądnego), jak i wobec których oskarżony początkowo spontanicznie przyznał się do kierowania pojazdem a dopiero potem, wobec konieczności poddania się badaniu na zawartość alkoholu, przedstawiał inne a mające go usprawiedliwiać, wersje zdarzenia.

W takiej sytuacji opis zajścia przedstawiony wyjaśnieniami oskarżonego oraz relacja świadka A. P. (2) a mająca je potwierdzać, słusznie zostały uznane jedynie za próbę obrony przed odpowiedzialnością karną i to w sytuacji świadomości oskarżonego odnośnie grożącej mu kary bezwzględnej pozbawienia wolności. Analiza wyjaśnień K. S. jest wyczerpująco przedstawiona w części motywacyjnej wyroku sądu I instancji i sąd odwoławczy w pełni do niej się odwołuje, uznając ją za słuszną i nie znajdując konieczności jej powtarzania w pisemnych motywach swojego rozstrzygnięcia. Podkreślić jedynie należy, iż zeznanie świadka A. P. (2) odnośnie przyczyn, które miałyby wskazywać, iż to on był kierowcą auta nie są konsekwentne i również z tego powodu zasadnie odmówiono im wiarygodności.

W takiej sytuacji Sąd Rejonowy prawidłowo zakwalifikował działanie K. S. jako występek z art. 178a § 4 k.k., skoro prowadził on samochód w ruchu lądowym (powodując kolizję z innym autem czyli działając w miejscu, gdzie faktycznie odbywał się ruch pojazdów mechanicznych), będąc w stanie nietrzeźwości (wynik badania krwi - k. 9) i w okresie orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, wynikającego z prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Tucholi z dnia 24 listopada 2011 roku w sprawie II K 823/11, skazującego za przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. (k. 8). Zakaz ten obowiązywał w okresie od dnia 1 grudnia 2011 roku do dnia 1 grudnia 2013 roku. W tym miejscu należy wskazać, że nie stanowi przeszkody do przyjęcia odpowiedzialności na podstawie art. 178a § 4 k.k. zatarcie, w dacie wyrokowania, skazania za przestępstwo, którego częścią było orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, jeżeli będący przedmiotem osądu czyn określony w art. 178a § 1 k.k. został popełniony w okresie obowiązywania tego zakazu (vide: orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 roku w sprawie IV KK 59/12, publ. OSNKW 2013/1/3).

Brak ponadto zastrzeżeń odnośnie prawidłowości orzeczenia o karze. Wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności, zbliżony do dolnego minimum ustawowego zagrożenia, odzwierciedla okoliczności przedmiotowego zdarzenia, w

tym uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, jak i cechy podmiotowe sprawcy. Oskarżony jest osobą już wcześniej karaną sądownie i okoliczności wskazane przez Sąd Rejonowy (strony 6-7 uzasadnienia) przesądzają o tym, iż niemożliwe było skorzystanie z instytucji oddziaływania probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary. Takie rozstrzygnięcie, i tak możliwe do podjęcia zgodnie z art. 69 § 4 k.k. jedynie w sytuacji uzasadnionej szczególnymi okolicznościami, nie realizowałoby celów kary. Rażące lekceważenie przez oskarżonego podstawowych norm postępowania chronionych sankcją karną wyrażające się w powrotności do przestępstwa i nieskorzystaniem z wcześniejszym szans zmiany swego zachowania (ostatnio w sprawie II K 823/12 wyrokiem z 8 listopada 2012 roku wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania) uzasadniało wymierzenie w przedmiotowej sprawie kary bezwzględnej. Także wymiar orzeczonego środka karnego to konsekwencja prawidłowego uwzględnienia tych okoliczności, które mają wpływ na jego wymiar, w tym wysokiego stopnia nietrzeźwości oskarżonego w chwili czynu.

Wobec powyższego zaskarżony wyrok utrzymano w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną. Zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze to konsekwencja orzeczenia kary bezwzględnej a tym samym nieuchronnego pogorszenia sytuacji materialnej oskarżonego w okresie jej odbywania.